

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

delsminister i særlig grad, for det er vistnok foregået efter samme retningslinier under de skiftende ministerier, også dengang det ærede medlem hr. Weikop var minister. Jeg vil gerne ved lejlighed — det kan formentlig foregå i vareforsyningsudvalget — have nogle oplysninger om, efter hvilke retningslinier man administrerer den del af importen, som endnu er underkastet kontrol. Det gælder vel ikke mindst maskinindustrien; her tages der vistnok meget vidtgående hensyn til virksomheder herhjemme.

I al almindelighed må jeg imidlertid sige, at jeg ikke mener, tidspunktet er inde til at afskaffe vareforsyningsloven, men at man stort set bør opretholde lovgivningen, som den er, selvom der er visse ting, jeg gerne vil være med til at ændre, visse ting, vi må drøfte i udvalget.

Det er altid en fornøjelse at høre det ærede medlem hr. Anker Lau tale frihandel, når hans parti ikke har regering. Så føler det ærede medlem sig som en fisk i vandet. Det er blot kedeligt, at det ærede medlem ikke har større indflydelse, når denne virkelig skulle kunne give sig udtryk i lovgivningen, nemlig når hans parti sidder i regeringen. Det ærede medlem siger, at hvis den venstre-konservative regering havde siddet nu, havde den økonomiske situation i landet formentlig været sådan, at vi helt kunne undvære alle restriktioner. Her synes jeg det ærede medlem holdt for tidligt op; han glemte at fortælle folketinget, hvilke foranstaltninger han og hans parti ville gennemføre for at tilvejebringe den økonomisk gunstige situation for landet, som ville gøre det muligt at afskaffe alle restriktioner, også vareforsyningsloven. Det er meget kedeligt, at det ærede medlem og hans partifæller altid holder op dér, hvor det mest interessante begynder, nemlig ved spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger de selv ville gennemføre. Det har ikke så forfærdelig megen interesse, at venstre og konservative altid bliver så ivrige for at afskaffe vareforsyningsloven, når de er i opposition, medens de opretholder den, når de har regeringen og dermed ansvaret. Jeg tror ikke, der er ret meget hold i, at de to tidligere regeringspartier nu ønsker loven afviklet, når de mente det nødvendigt at

opretholde den, da de selv havde regeringen. Jeg mener, at vi må bevare denne bemyndigelseslov, måske med visse ændringer, og at den bør administreres efter sit formål, ikke som en beskyttelseslov for hjemlige industrier, således som den vistnok benyttes, men som et redskab, man har brug for i samhandelen med omverdenen bl. a. til at klare de valutavanskeligheder, landet står i.

Jeg kan tilsige mit partis medvirken til en saglig behandling af lovforslaget i et udvalg.

Aksel Larsen: Den højtærede minister siger i fremsættelsen:

„Lovens vigtigste anvendelsesområde er den kontrol med valutatransaktioner, som foregår gennem Danmarks Nationalbank, samt reguleringen af import og eksport.“

Jeg beklager at måtte sige det, men det forekommer mig, at som loven er formuleret, har den ikke blot disse to meget vigtige anvendelsesområder, men også et tredje. Det fremgår af lovens andet kapitel, § 2, stk. 1, hvori ministeren bemyndiges til at fritage nationalbanken for forpligtelsen til at indløse de af banken udstedte sedler med guld og til at købe guld, og af § 3, stk. 2, hvori det fastslås, at til gengæld må Danmarks Nationalbank i en overenskomst forpligte sig til at handle i overensstemmelse med den kongelige bankkommissær, altså den højtærede minister, med hensyn til bankens handel med valuta og de dermed i forbindelse stående forhold. Endelig står der i samme paragrafs stk. 3:

„Retningslinierne for den valutapolitik, der skal føres i lovens gyldighedstid, fastsættes under det fornødne hensyn til indre og ydre økonomiske tilstande efter forhandling mellem Danmarks Nationalbank og ministeren for handel, industri og søfart.“

Jeg finder, at disse bestemmelser, som i hvert fald på papiret er meget betydningsfulde, burde gælde, selvom nationalbanken ikke var fritaget for de forpligtelser, der ellers påhviler den. Det kan naturligvis ikke være nationalbanken alene, der træffer bestemmelse om kreditpolitik, rentesatser o. s. v.; det må være nationalbanken og regeringen.

Jeg har draget dette frem for at gøre opmærksom på, at i henhold til denne lov kan